

CINC POEMES DE *VINT-I-VUIT NADALS*

Carles Torner

BRÚIXOLA

«Àngel, recordes quin és el rumb?»
La figureta, al clot de la mà,
obre les ales, sacseja els rulls,
no parpelleja i et mira als ulls.
Llavis d'argila, prova a parlar
i diu: «Els presos veuran la llum.»

EL SEGON BALTASAR

Per quin record tornar, per quina febre?
Trenta anys després d'aquell viatge
seguint l'estel fins al pessebre
per adorar un nadó,
vas agafar el bastó
i et vas posar en camí. Anaves sense patge,
tenies menys respostes, eres
silenci endins més insubmís,
potser més savi. Et vas trobar un país
en guerra contra els pobres i, en un camp de figueres,
Jesús. Et vas fer batejar
al riu Jordà.

L'infant que tu vas adorar s'havia fet profeta:
«Serem itinerants, sempre en camí, va dir,
tenim per meta
fer-ho tot nou, Baltasar.»

Des de la mar
de Galilea fins aquí,
has viscut pas a pas, rere seu, de pregar
i caminar.

Ara mires els ulls de l'home que has seguit:
els va tancant el mal de la tortura,
clavat en creu. Això estava escrit?
Qui tindrà cura
dels que ens perdrem després d'aquest Calvari?
Tot és confús, no hi pots sentir, tot és desvari.
O potser sí,
com ventijol molt lleu
un fil de veu et parla: «Sempre estimar i servir.»

Dus la mirada
del Salvador dins teu.
Reps una fuetada,
grups de soldats t'empnyen al camí
de bell nou, Baltasar.
No dubtes ni un segon:
viatjaràs a Síria i d'allí
fins a la costa Malabar
i més enllà, més lluny... No a la fi del món,
però, a la fi mai: vas al començament
per adorar altre cop i sempre el Naixement.

PRÍNCEP

Així com el tauró que m'ha arrencat la mà
i l'ha escopit damunt les planes del diari
i palpa amb dits de foll la mort i el seu contrari
i amb sang escriu el nom del crim contra el germà,

així mateix jo callo ara que em sento esclau
del buit, del verb paralitzat per l'esclat d'odi,
m'arrenco les paraules i escupo cada codi
fins que sàpiguen dir que ve un Príncep de Pau.

A L'EGIPTE

Durant les llargues nits en blanc
del seu exili,
rememorava els cops rebuts, la sang,
la por i els crits d'auxili
quan assaltà la tropa.
Reveia de retop
els ulls oberts com plats de sopa
de tants infants incrèduls que l'home fos un llop.

Josep parlava amb la foguera
crepitant: «Bona nit, memòria!
Porta'm altra vegada la fal·lera
de protegir el nadó i la seva glòria:
que sigui el príncep de la pau!»

Josep parlava amb els estels fugaços:
«Des del país on el meu poble va ser esclau,
tu que ens guies els passos,
bona nit, esperança!
Retorna'ns les paraules per dir-nos el futur.»

Josep endevinava la frisança
de la claror en l'obscur:
«Bon dia, veritat!
Cobreix de llum Maria
i l'infant que hem salvat.»

ON TOT ACABA

Mentre al nadó la seva mare
li va cantant «No tenim por»,
he vist l'exili i la presó
com es miraven cara a cara.

Vinguts d'antany i de ponent
he vist tsunamis d'ira i odi.
Des de llevant, l'àngel custodi
«No tingueu por» cridava al vent.

Aquest país que hem mig perdut
és el país que espera, intacte.
L'anyell i el llop hi fan un pacte:
no hi haurà por ni solitud.

Una alba enllà de l'impossible,
un nou camí darrere el dol,
«No tindrà por», diu el bressol
on ens regalen l'invisible:

on tot acaba tot comença.
Mentre et canvien els bolquers,
infant d'un món sense temença,
cauen els murs de Lledoners.

Els articles d'aquest número 5 de la revista *Veus baixes*,
publicats al juny de 2019,
amb ISSN 2254-5336,
es publiquen amb llicència Creative Commons:
se n'autoritza la reproducció sempre que se'n citi l'autor,
que sigui sense propòsits comercials
i que no se'n facin elaboracions derivades

